

Two Pears - Amanda Miller / Pretty Ugly Dancecompany / Tina Ruisinger

onnavolgbaar. De schoonheid van deze manier van dansen is monumentaal en tegelijkertijd behoudt het zijn menselijke maat. Ontroerend is het om te horen hoe het geneurie van Glenn Gould op de band zich ongemerkt vermengt met het gehijg van Paxton op het podium. Een veel duisterdere kant van zijn wereld toont Paxton in zijn andere solo, waarin hij geblinddoekt in het halfduister verkrampte poses aanneemt. Om zijn nek klemt een luchtkussen dat mensen die een lange reis voor de boeg hebben gebruikt. Het lijkt op een spirituele reis, want veel van zijn bewegingen doen denken aan tempel-

dansen. Die associatie wordt nog eens versterkt door de exotische klanken van de geluidsband. De enige bevrijding voor deze man is de klassieke muziek die hem even vrij door de ruimte doet dansen. Maar dat is slechts voor kort. Het is alsof Paxton zich wil portretteren als een zoeker die alleen zijn vrijheid al improviserend weet te creëren op de dansvloer. Het is die vrijheid van improvisatie die momenteel de status quo in het danstheater kan doorbreken.

Robert Steijn
